

תקות מנחם

גליון מס'

241 (2)

ערש"ק פרשת אחרי מות

יום הבהיר י"א ניסן

ה' תהי' שנת אל-על* – שנת

ביאת ה'משיח"ח (בגימטריא)

על סיומי הרמב"ם

תדפיס מהספר "תקות מנחם" (ח"ג) שיו"ל בעז"ה על סיומי הרמב"ם ע"פ - ב"קו" - שיחות והוראות כ"ק אד"ש מה"מ

ע"פ ההוראה שקיבלתי מכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שיל"ו, להדפיס ולפרסם הדברים הנאמרים בעז"ה בסיומי הרמב"ם, להראות ולהוכיח הנראה לענ"ד בדרך אפשר, הקשר שבין שיעורי הרמב"ם לפרשה והתאריך שבהם נלמדו, הנני מוציא לאור עלון זה לכבוד שבת קודש.

ואבקש מהקוראים שיעירוני בהערותיהם, ותודה מראש!

ספר המדע ב'

מחזור ל' (גימטריא "בכח") שנה ז"ך

בעז"ה יום ה' פרשת אחרי י' ניסן

הי' תהי' שנת אל-על – שנת ביאת ה'משיח (בגימטריא)

סיום הלכות עבודת כוכבים וחקות עובדיה והתחלת הלכות תשובה

התשובה על עבודה זרה

א. המשך ההלכות, הלכות תלמוד תורה, הלכות עבודה זרה. והלכות תשובה, מובן בפשטות;

ע"י שלומדים תורה, יודעים מה נקרא ומה הם סוגי העבודה זרה, וע"ד מה שכתוב בגמרא מסכת עבודה זרה¹: "גמירי, דעבודה זרה (היינו, מסכת ע"ז) דאברהם אבינו ארבעה מאה פירקי הויין (משא"כ לנו יש במס' ע"ז רק 5 פרקים). שזהו מה שכותב הרמב"ם בתחילת הלכות ע"ז²: שאברהם חיבר בו ספרים "ולמד להמונים בענייני ע"ז, היינו שהיה על זה לימוד תורה מיוחד לדעת מה נחשב לע"ז, ומשמע שם שזה היה עיקר לימוד התורה בימי האבות והשבטים, בהלכות ע"ז.

ואחרי הלכות ע"ז כותב הרמב"ם את הלכות תשובה, שמתחילתן באו בתור תשובה על עבירת ע"ז, כמו שמוצאים שהכתוב המדבר על מצות התשובה בפרשת נצבים³: "ושבת עד הוי' אלקיך", מדבר בהמשך לפסוק הקודם⁴: "והשבות אל לבבך בכל הגוים אשר הדיחך ה' אלקיך שמה", שזה בא בהמשך הפסוק למ"ש לפני זה: "והיה כי יבואו עליך כל הדברים האלה הברכה והקללה וגו'", שזה בא בהמשך למ"ש בפרשה הקודמת⁵ אשר עברנו בקרב הגוים אשר עברתם ותיראו את שיקוציהם ואת גילוליהם עץ ואבן כסף וזהב אשר עמם וגו'⁶ אשר עזבו את ברית ה' אלקי אבותם וגו', וילכו ויעבדו אלקים אחרים וישתחוו להם אלקים אשר לא ידעום ולא חלק להם", היינו שהתשובה באה אחרי שעבדו עבודה זרה, ז.א. שהמקום שבכתוב מפורש בתורה "ושבת עד ה' "

אלקיך", מדבר על תשובה מחטא עבודה זרה, וזה כולל תשובה מכל החטאים, כי הרי בפנימיות כל חטא הוא כמו עבודה זרה; עבודה שזרה לו.

לא תלכו בחוקות הגוי

ב. הקשר של הלכות עבודה זרה לפרשת אחרי הוא (כמו כל פעם, בעז"ה) גם נראה בולט;

בסיום הלכות עבודה זרה מדובר הרבה (בפרקים יא-יב) על דיני חוקות הגויים והאיסור ללכת בהם ובדרכיהם כמ"ש הרמב"ם בהלכה א'; "אין הולכין בחוקות העובדי כוכבים, ולא מדמין להם, לא במלבוש ולא בשיער וכיוצא בהם וכו'", ואח"כ מביא כל הדוגמאות שכלולות בחוקות הגויים. ובמנין המצוות שלפני ההלכה מונה 12 לאוין.

והרמב"ם מביא ע"ז שלושה פסוקים, ואמנם הראשון הוא מפרשת קדושים⁷: "ולא תלכו בחוקות הגוי (והשנה הרי קוראים את פרשת קדושים בשבת אחרת כי אחרי וקדושים הן נפרדות, והפסוק השני שהרמב"ם מביא הוא מפרשתנו אחרי⁸: "ובחוקותיהם לא תלכו" [והפסוק השלישי שהרמב"ם מביא הוא מפרשת ראה⁹: "השמר לך פן תנקש אחריהם"] אך הפסוק הנ"ל מפרשת אחרי, הוא הפסוק הראשון שמוזכר בתורה באיסור חוקות הגוי: "ובחוקותיהם לא תלכו".

אחרי ה' תלכו

ג. ואולי הרמז בשם הפרשה אחרי; כי על היהודי ללכת אחרי ה' כנאמר: "אחרי ה' אלקיכם תלכו" ולא אחרי העבודה זרה וחוקות הגוים, כנאמר בפסוק הנ"ל ברמב"ם בפרשת ראה: "השמר לך פן תנקש אחריהם" [וכן בפרשת אחרי נאמר "לשעירים אשר הם זונים אחריהם, שזהו"ע עבודה זרה, כמפורט באות הבאה ד']

ולא יזבחו לשעירים

ד. בפרשת אחרי, מלבד הנ"ל איסור חוקות הגוי,

** ע"פ הפסוק בתחילת הפטרת פרשת ויצא (הושע יא, ו): ואל על יקראוהו" שמורה שהנביאים קוראים ומעלים את ישראל "אל על" – אל הקב"ה ועד למעלה הכי עליונה, הגאולה וביאת המשיח וע"ד הנאמר (תבוא כו, יט): "ולתתך עליון על כל הגוים אשר עשה, לתהילה ולשם ולתפארת", שיתקיים בשלימות בביאת המשיח והגאולה!

¹ עבודה זרה יד, ב.

² ה' ע"ז פ"א ה"ג.

³ נצבים ל, ב. [להעיר; ל, ב. אותיות לב כמ"ש בתניא באגרת התשובה שיעקר התשובה היא בלב, וזה מביא יציבות – נצבים ללב].

⁴ פסוק א'

⁵ נצבים כט, טו-טז.

⁶ פס' כד-כה.

⁷ קדושים כ-כג.

⁸ אחרי יח, ג.

⁹ ראה יב, ל.

כפירש¹⁰: "לשדים", גם ענין הקשור לעבודה זרה, כנאמר בדין איסור הקרבת קדשים בחוץ¹¹: "ולא יזבחו עוד את זבחייהם לשעירים אשר הם זונים אחריהם וגו'" שהכוונה של "לשעירים כפרשיי": "לשדים", היינו עבודה זרה.

ומזה לומדים דין מיוחד בהלכות עבודה זרה; שאם האדם עושה פעולה לעבודה זרה למרות שאין דרכה בכך, אם זו דרך הקרבת קרבן לה', הוא עובר על איסור עבודה זרה, כגון הזובח קרבן למרקוליס שהיא עבודה זרה שעובדים אותה ע"י זריקת אבנים, וכרגיל אם עובד עבודה זרה בדבר שאין דרכה בכך אינו עובד, אבל אם זהו דרך העבודה לה', הוא עובר על איסור עבודה זרה, אפילו שאין זו הדרך של עבודת עבודה זרה זו, והגמ'¹² לומדת זאת מפסוק זה מפרשתנו: "ולא יזבחו עוד לשעירים וגו'"; "אם אינו ענין לכדרכה, דכתיב¹³ "איכה יעבדו" [שם נאמר: "השמר לך וגו' ופן תדרוש לאלוהיהם לאמור איכה יעבדו הגוים האלה את א-לוהיהם, ואעשה כן גם אני"], תנהו ענין לשלא כדרכה". ונפסק כן בהלכות אלו ברמב"ם¹⁴.

תקנות" חוט השני"¹⁵

סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע ולתאריך.

- א. איסור חוקות הגוי – פעם ראשונה בפרשת אחרי: "ובחוקותיהם לא תלכו".
- ב. אחרי ה' תלכו – ולא אחר עבודה זרה.
- ג. באחרי – ולא יזבחו לשעירים אשר הם זונים אחריהם – דין עבודה זרה שלא כדרכה.
- ד. אחרי – אחרי ה' תלכו, ולא אחרי ע"ז וחוקות הגוים; השמר לך פן תנקש אחריהם".

* * *

יום ב' פרשת קדושים י"ד ניסן ערב פסח

הי' תהי' שנת אל-על – שנת ביאת ה' משיח (בגימטריא)

סיום הלכות תשובה וכל ספר הראשון – המדע, והתחלת ספר

השני – אהבה – הלכות קריאת שמע

יום הכיפורים זמן תשובה

א. מתחילים את הלכות תשובה ביום ועש"ק פרשת אחרי מות ובפרשה זו לומדים – את רובן, וגם כאן הקשר ברור: "עבודת יום הכיפורים"; שכמובן בהרבה פרטים קשורה עם ענין ועבודת התשובה, ובהלכות תשובה מזכיר הרמב"ם הרבה פעמים את יום הכיפורים ועבודתו, פסוקים וענינים מפרשתנו:

לכל לראש כותב הרמב"ם בהלכות תשובה¹⁶: "יום הכפורים הוא זמן תשובה לכל, ליחיד ולרבים. והוא קץ מחילה וסליחה לישראל. לפיכך חייבים הכל לעשות תשובה ולהתודות ביום הכפורים, ומצות וידוי יום הכפורים שיתחיל מערב היום וכו',

ואע"פ שהתודה קודם שיאכל, חוזר ומתודה בליל יום הכפורים ערבית, וחוזר ומתודה בשחרית ובמוסף ובמנחה ובנעילה" "והיכן מתודה? יחיד אחר תפלתו, ושליח צבור באמצע תפלתו בברכה רביעית" ובהלכה הבאה כותב הרמב"ם: "היודי שנהגו בו כל ישראל: אבל אנחנו חטאנו וכו' - הוא עיקר הוידוי, עבירות שהתודה עליהם ביום הכפורים זה, חוזר ומתודה עליהן ביום הכפורים אחר אע"פ שהוא עומד בתשובתו, שנאמר¹⁷ "כי פשעי אני אדע וחטאתי נגדי תמיד".

והרי ענין הוידוי, הוא עיקרי במצוות התשובה, כמו שרואים בהלכה הראשונה דהלכות תשובה ברמב"ם¹⁸, וז"ל: "כל מצוות שבתורה בין עשה בין לא תעשה, אם עבר אדם על אחת מהן, בין בזדון בין בשגגה - כשיעשה תשובה וישוב מחטאו, חייב להתודות לפני הא-ל ברוך הוא, שנאמר¹⁹: "איש או אשה כי יעשו מכל חטאות האדם... והתוודו את חטאתם אשר עשו - זה וידוי דברים. וידוי זה - מצות עשה. כיצד מתודה? אומר [נוסח שאומרים רבות בוידוי דיום הכיפורים]: "אנא השם, חטאתי, עויתי, פשעתי לפניך ועשיתי כך וכך, והרי נחמתי ובושתי במעשי, ולעולם איני חוזר לדבר זה - וזהו עיקרו של וידוי. וכל המרבה להתודות ומאריך בענין זה הרי זה משובח. וכן בעלי חטאות ואשמות. בעת שמביאין קרבנותיהן על שגגתן, או על זדוןן אין מתכפר להן בקרבנם עד שיעשו תשובה ויתודו וידוי דברים, שנאמר²⁰: "והתודה אשר חטא עליה". וכן כל מחוייבי מיתות בית דין ומחוייבי מלקות אין מתכפר להן במיתתן או בלקייתן, עד שיעשו תשובה ויתודו. וכן החובל בחבירו והמזיק ממונו - אף על פי ששילם לו - מה שהוא חייב לו אינו מתכפר עד שיתודה וישוב מלעשות כזה לעולם. שנאמר²¹: "מכל חטאות האדם"

רואים מכאן שלפי הרמב"ם מצוות הוידוי היא עיקרית במצוות התשובה, ואדרבה היא הנמנית במצוות התשובה וכמו שכותב הרמב"ם ב"כותרת" מנין המצוות להלכות תשובה: "מצוות עשה אחת, והוא: שישוב החוטא מחטאו לפני ה' ויתודה".

ובפרשת אחרי מדובר על וידוי אהרן על עוונות בני ישראל.

כי היום הזה יכפר עליכם

ב. ואח"כ בהלכה ב' של פרק א' מדבר הרמב"ם על העולת שעיר המשתלח שגם ע"ז קוראים בתחילת פרשת אחרי בעבודת כהן הגדול ביום הכיפורים, וז"ל הרמב"ם: "שעיר המשתלח לפי שהוא כפרה על כל ישראל - כהן גדול מתודה עליו על לשון כל ישראל, שנאמר [הפסוק מפרשתינו²²] "והתודה עליו את כל עונות בני ישראל" שעיר המשתלח מכפר על כל עבירות שבתורה, הקלות והחמורות, בין שעבר בזדון בין שעבר בשגגה, בין שהודע לו בין שלא הודע לו - הכל מתכפר בשעיר המשתלח, והוא שעשה תשובה. אבל אם לא עשה תשובה אין השעיר מתכפר לו אלא על הקלות וכו'".

ובהלכה הבאה²³ כותב הרמב"ם: "בזמן הזה שאין בית המקדש קיים ואין לנו מזבח כפרה, אין שם אלא תשובה. התשובה מכפרת על כל העבירות. אפי' רשע כל ימיו ועשה תשובה באחרונה - אין מזכירין לו שום דבר מרשעו, וכו' ועצמו של יום הכפורים מכפר לשבים, שנאמר [הפסוק

¹⁰ ספרא, וי"ק כב, ח.

¹¹ אחרי יז, ז.

¹² זבחים קו, א. ע"ז נא, א. סנהדרין סא, א.

¹³ ראה יב, ל.

¹⁴ ה"ל ע"ז פ"ג ה"ג.

¹⁵ יהושע ב, ח. ועיין ברש"י שפירוש "תקנות" – מלשון "קו וחבל" (שבו הורידה רחב את המרגלים של יהושע, ועל ידו משפחתה תלו את תקוותם), והרי זו מטרת חיבורנו "תקנות מנחם" – להראות בעז"ה את הקו וחוט השני המקשר ומשווה התוכן הנלמד בשיעורי הרמב"ם עם תוכן הפרשה והתאריך בשנה, (ועיין מה שכתבנו בזה בהקדמה לספרנו "תקנות מנחם" ח"א).

¹⁶ ה"ל תשובה פ"ב, ה"ז.

¹⁷ תהלים נא, ה.

¹⁸ ה"ל תשובה פ"א, ה"א.

¹⁹ נשא ה, ו-ז.

²⁰ ויקרא ה, ה.

²¹ נשא ה, ו.

²² אחרי טז, כא.

²³ הלכה ג'.

מפרשתינו²⁴] "כי ביום הזה יכפר עליכם".

ז.א. שעל תשובת וכפרת יום הכיפורים הכתובה במפורש בפרשתינו מדובר במפורשות בהלכות תשובה.

ובהלכה הבאה מדבר הרמב"ם על פרטי ותנאי התשובה והכפרה ביום הכיפורים;

וכך כותב בהלכה הבאה²⁵: "אף על פי שהתשובה מכפרת על הכל, ועצמו של יום הכפורים מכפר - יש עבירות שהן מתכפרים לשעתן ויש עבירות שאין מתכפרים אלא לאחר זמן²⁶. כיצד? עבר אדם על מצות עשה שאין בה כרת ועשה תשובה אינו זו משם עד שמוחלין לו וכו'. עבר על מצות לית שאין בה כרת ולא מיתת בית דין ועשה תשובה - תשובה תולה ויום הכפורים מכפר, ובאלו נאמר [הפסוק מפרשנו אחר] "כי ביום הזה יכפר עליכם. עבר על כריתות ומיתות בית דין ועשה תשובה - תשובה ויום הכפורים תולין ויסורין הבאין עליו גומרין לו הכפרה וכו'".

דרשו את ה' בהמצאו בעשיית

ג. ובפרק ב' מדבר הרמב"ם על התשובה של עשרת ימי תשובה, וז"ל²⁷: "אע"פ שהתשובה והצעקה יפה לעולם - עשרה ימים שבין ראש השנה ויום הכפורים היא יפה ביותר ומתקבלת היא מיד, שנאמר²⁸ "דרשו ה' בהמצאו וכו'" ובהלכות הבאות²⁹ מדבר הרמב"ם כנ"ל על תשובת ויודי יום הכיפורים ובהלכה ט' כותב: "אין התשובה ולא יום הכפורים מכפרין אלא על עבירות שבין אדם למקום, כגון: מי שאכל דבר אסור וכו' וכיוצא בהן, אבל עבירות שבין אדם לחבירו, כגון החובל את חבירו, או המקלל חבירו, או גוזלו וכיוצא בהן אינו נמחל לו לעולם עד שיתן לחבירו מה שהוא חייב לו וירצה לו. אע"פ שהחזיר לו ממון שהוא חייב לו צריך לרצותו ולשאול ממנו שימחול לו".

לפני הוי' תטהרו

ד. והפסוק הנ"ל דפרשתנו המוזכר כמ"פ ברמב"ם: "כי ביום הזה יכפר עליכם" גם מורה על **התשובה**, מהעבירות; כי נאמר בהמשך: "**לטהר** אתכם מכל חטאתיכם, לפני הוי' **תטהרו**". כי **הטהרה** קשורה בטהרה הרוחנית, **בטהרת הלב ובתשובה**. כפי שהאדמוה"ז אומר בתניא ובאגרת התשובה בכמה מקומות שעיקר התשובה **בלב**. וכפי שאומרת המשנה בסוף יומא ש"לפני הוי' תטהרו", קאי על התשובה מעבירות שבין אדם למקום.

תשובה על העריות

ה. יש עוד ענין בתשובה שקשור לפרשתנו אחרי, וליום הכיפורים;

ביום הכיפורים גם בשחרית וגם במנחה קוראים בתורה בפרשת אחרי מות, בשחרית - בתחילת הפרשה על עבודת יום הכיפורים "אחת בשנה", ובמנחה קוראים בתורה בסוף פרשת אחרי מות³⁰ את פרשת **העריות** וכך כותב ע"ז הרמב"ם בהלכות תפילה שמדבר על סדר קריאת התורה בשבתות ובחגים בפרק יג, וז"ל³¹: "ביום הכיפורים בשחרית קורין אחרי מות, ומפטירין וכו', במנחה - קורין בעריות שבאחרי מות, כדי שיזכור ויכלם כל מי שנכשל באחת מהן ויחזור

בתשובה³²

[וכפירוש המפרשים והפוסקים (רש"י והט"ז) שבזה יצרו של אדם תוקפו, ולכן מזכירים ומזהירים במיוחד ביום קדוש ונורא זה].

אחרי מות - והחי יתן אל לבו

ו. אפשר לומר שגם בשם הפרשה אחרי מות מרומז ענין התשובה; כי כשחושבים ונזכרים אחרי המיתה הדבר מעורר לעשות תשובה, וע"ד הכתוב: "והחי יתן אל לבו" שזוהי הלכה בקשר להליכה לבית האבל שמעוררת לעשיית התשובה בלב, ובאופן שישפיע ויתן אל לבו וכמ"ש אדמוה"ז בתניא באגרת התשובה: "עיקר התשובה היא בלב".

ולהעיר שבשנת האבילות אחרי פטירת הרבנית הצדקנית אשת אד"ש מה"מ מהשיחה הראשונה שהיתה אחרי הלוויה, אחרי תפילת המנחה, וכל השיחות בכל השנה דיבר אד"ש על ההוראה בעבודת ה' ואמר, "והחי יתן אל לבו". שבכל השנים בכל ההתוועדויות מכל ענין הסיק הרבי את ההוראה בעבודת ה', ובשנה זו דיבר על ההוראה מצד והחי יתן אל לבו, והדגיש שחשבון הנפש שעושים אחרי הנפטר לא יביא לשברון לב אלא הפסוק מדגיש "והחי" יתן אל לבו - שיביא תוספת **בוהחי** - תוספת חיות בעבודת ה'.

ואפ"ל שזה גם מרומז ב"אחרי מות שני בני אהרן" שאחד הפירושים המבואר בחסידות שהיה אצלם "אש זרה" בקרבנות לפני ה' וימותו, שהיה אצלם התלהבות ודביקות לה' באופן של רצוא בלי שוב. והתשובה ע"ז אנו עושים ע"י והחי יתן אל לבו, תוספת חיים וחיות בעבודת ה'.

חג הפסח - אהבה

ז. מסימים את הלכות תשובה ואת ספר "המדע", ומתחילים את ספר "אהבה" והלכות קריאת שמע, **בערב פסח**, והלכות תשובה מסתיימים בענין **התשובה מאהבה** ואהבת ה' למעלה מטעם ודעת באופן של "באהבתה **תשגה** תמיד"³³, ו"בכל נפשך ובכך מאודך"³⁴ שזהו גם מטרת קריאת שמע, ומתאים לערבי פסח, כי **פסח** הוא חג המבטא את האהבה בין הקב"ה ובני ישראל.

כידוע, שלושת הרגלים, הם כנגד שלושת האבות; פסח - כנגד אברהם, כמשי"נ בפרשת וירא: "לושי ועשי עוגות"³⁵ וחז"ל מפרשים "עוגות מצות"³⁶ כי פסח הי' [ושבועות - כנגד יצחק, קשור באילו של יצחק ומידת הגבורה, וכמשי"נ במ"ת "ויהי קול השופר הולך וחזק מאד"³⁷, וסוכות כנגד יעקב

ובמידה התפארת והרחמים כמשי"נ³⁸: "ויעקב נסע **סוכתה**] בכל אופן פסח - כנגד אברהם - מדת האהבה, כמשי"נ: "אברהם אוהבי". ומתחילים את ספר "אהבה" בהלכות קריאת שמע, שבתחילתה נאמר הציווי "ואהבת את ה' אלקיך" שע"כ מדובר גם בסיום הלכות תשובה. ויציא מצרים מבטאת את קשר האהבה של ה' לעם ישראל כמשי"נ בסוף פרשת ואתחנן³⁹: "כי **מאהבת ה' אתכם** וגו' **הוציא ה' אתכם** ביד חזקה, ויפדך מבית עבדים וגו'".

ויציאת מצרים גם מבטאת את אהבת בני ישראל לה', כמשי"נ: "זכרתי לך חסד נעוריך **אהבת כלולתייך** לכתך אחרי במדבר וגו'".

³² תשובת הגאונים.

³³ משלי ה', ט.

³⁴ ואתחנן ו, ה.

³⁵ וירא יח, ו.

³⁶ בא יב, לט.

³⁷ יתרו יט, ט.

³⁸ וישלח לג, ז.

³⁹ ואתחנן ז, ח.

²⁴ אחרי טז, ל.

²⁵ הלכה ד'.

²⁶ משנה סוף יומא, פ"ו, א.

²⁷ הלי תשובה פ"ב, ה"ו.

²⁸ יי נה, ו.

²⁹ הלי ז-ח.

³⁰ אחרי פרק יח.

³¹ הלי תפילה פרק יג, הי"א.

”ואהבת לרעך כמוך!”

ח. והאהבה ההדדית בין ה' ועם ישראל קשורה גם באהבת עם ישראל אי' לשני כידוע הפתגם שע"י שיש אהבת ה' באים לאהבת ישראל "כי אוהב את מה שהאהב אוהב". והסיום הוא ביום ב' בשיעור החת"ת דפרשת **קדושים**, שביום זה שני דפרי קדושים, כתוב הציווי⁴⁰: "ואהבת לרעך כמוך", כאיש אי' בלב אי', שהאחדות מביאה המשיח והגאולה, **מ"ד ממ"ש**, נאו! והוא ערב פסח, יום הולדת הרמב"ם, שהוא אוהבת ישראל ולכן חיבר חיבורו "לקטן ולגדול".

יום הולדת – יום תשובה!

ט. את הלכות תשובה מתחילים ב"א ניסן ומסיימים ב"ד – **ערב הפסח** והעירני התמים הרי **יצחק שיחי רסקין**, ש"י"א ניסן – יום הולדת הוא יום של **תשובה** כמ"ש כ"ק אד"ש מה"מ ב"היום-יום" של **י"א ניסן**, וז"ל: "ביום ההולדת על האדם להתבודד ולהעלות זכרונותיו, והצריכים תיקון ותשובה, ישוב ויתקנס" היינו שיום ההולדת הוא יום התעוררות ותשובה, ובפרט יום הולדת כללי של הרבי מלך המשיח, ראש בני ישראל, מייסד ומעורר תקנת יום הולדת. ו"ד ניסן – ערב הפסח הוא גם יום הולדת – יום הולדת של הרמב"ם ובפרט שבהרבה פרטים לאד"ש מלך המשיח יש דמיון להרמב"ם בקשר להפצת **כל התורה כולה**, **לכל כלל ישראל**.

יכוף כל ישראל!

י. התחלת הלכות **תשובה** ב"א ניסן – יום ההולדת שמזלו גובר של כ"ק אד"ש מלך המשיח, מתאימה לזה שאד"ש הוא המסעיר כל היהודים בכל העולם להתקרב לה', ולהתעורר בתשובה. כמ"ש הרמב"ם שמלך המשיח **יכוף כל ישראל** לילך בתורה, ולחזק בדקה".
ופעם אמר אד"ש ש"יכוף" יהי בדרכי נועם ובדרכי שלום! היינו, שב"יכוף", יכול להיות ב' פירושים; א) **יכוף** – יכריח. ב) **יכוף** – יכוף ובדרכי נועם, כמו שמפרשים **"כפה** עליהם הר כגיגת".

"תקות" חוט השני 15

סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע ולתאריך.

- א. בפרשת אחרי, עבודת יום הכיפורים – ויוהכ"פ זמן תשובה לכל.
- ב. בפרשתנו נאמר כי ביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם מכל חטאותיכם, לפני הוי' תטהרו – עבודת התשובה והטהרה.
- ג. ביוהכ"פ במנחה קוראים בפרשת עריות שבסוף פרשת אחרי – תשובה על עבירות אלה.
- ד. אחרי מות – והחי יתן אל לבו – עבודת התשובה מתוך חיות.
- ה. תשובה מאהבה וספר האהבה – ופסח חג האהבה כנגד אברהם.
- ו. אהבת ה' קשורה באהבת ישראל – והחת"ת יום ב' דפרי קדושים – ואהבת לרעך כמוך.
- ז. מתחילים ההלכות ביום הולדת אד"ש מה"מ, י"א ניסן ומסיימים ביום הולדת הרמב"ם ערב פסח, ויום הולדת – יום תשובה.
- ח. י"א ניסן – יום הולדת אד"ש, מקרב ומעורר בתשובה לכלל ישראל.

השלמה לסיים על הלכות תלמוד תורה (בגליון הקודם מס' 240) וימי ההכנה לחג הפסח

"כיבוש העולם ע"י לימוד התורה!"

בט"ו בשבט שנת תשל"א כשחזר כ"ק אד"ש מה"מ מאוהל היתה התוועדות פתאומית (אז הי' זה נדיר, לפני הזמן שהי' שכיח התוועדויות ושיחות פתאומיות).

בשיחה אמר אד"ש: "עתה הגיע הזמן שצריכים **"לכבוש" העולם ע"י לימוד התורה!"** ומאז בחודשים הבאים עשה הרבי ע"ז "שטורעם" גדול, והסעיר העולם, אד"ש קשר הימים המיוחדים עם לימוד התורה, כמו פורים קשור עם לימוד התורה, ע"פ הפסוק שכתוב במגילת אסתר בקשר לנס פורים: "ליהודים היתה אורה ושמחה וגו'", ואומרים חז"ל: "אורה – זו תורה". ובקשר לפסח אמר אד"ש: "בפסח ודאי אין סדרי הישיבה לא ביו"ט ולא בחול המועד, אבל מה עושה יהודי וחסידישער בחור [בחור חסידי] בפסח? **"פה – סח!"**, היינו פה שסח בדברי תורה, הדברים פעלו את פעולתם, ובפסח ובימי חול המועד הי' הזאל של 770, **מלא כל היום** בחורים שלמדו. לאחר זמן אמר הרבי בשיחה, ש"דחפו" אותו מה"אוהל" לדבר דברים אלו, ולאחרונה נודעה פעולת הדברים; שהשלטונות באמריקה רצו לעשות גזירה, ולקחת את בחורי הישיבה לשירות בצבא, וע"י הי"שטורעם" על כיבוש העולם ע"י לימוד התורה, נפעל שהגזירה בוטלה. בכל אופן רואים מכך, שהרבי מצפה שהבחורים בפסח ישקדו וילמדו תורה.

ה"טנקיסטים" מזכים במצוות

שמעתי ממזכיר אד"ש הרב לייבל שי' גרונר שמסר לרבי שא' מראשי הישיבות הצעירים ביקש לשאול, מה יענה לתלמידיו שרואים שהרבי מקרב דווקא את ה"טנקיסטים", שלהם קורא בסוף ההתוועדות ונותן הדולרים לחלוקה לצדקה, ולא ללומדים והשקדנים? וע"כ ענה אד"ש, שזהו עניינם ותפקידם של ה"טנקיסטים" לזכות יהודים במצוות, וכאן צריכים לזכות יהודים שיתנו צדקה, ולכן נותנים ע"י הטנקיסטים, ולא מראה על העדפה.

"התורה נקנית בדיבוק חברים"

ב"יחידות" הראשונה שנכנסתי לאד"ש כשהייתי ב"קבוצה" מפסח תשכ"ח, דיבר אד"ש על החשיבות בלימוד **בחברותא**, וזה מועיל להתרכזות בלימוד, וע"פ המשנה באבות בפרק "קנין תורה" (שכתבנו ע"ז בגליון) "התורה נקנית בדיבוק חברים ובפלפול התלמידים".

לעילוי נשמת

ר' **אברהם בן יהודה** ע"ה נפטר י"ט טבת ה'תשע"א ויה"ר שיהי' מליץ יושר ויפעל ברכה והצלחה לכל משפחתו ויו"ח לחיים מאושרים בגשמיות וברוחניות מתוך בריאות הרחבה ושמחה תמיד כל הימים ולשפע נחת חסידי מכל יו"ח ויזכו לקבלת פני משיח צדקנו מ"ד ממ"ש נאו!

נדפס ע"י בנו הרה"ת יהודה שיחי אלמקייס

(דברים שנאמרו בסעודות סיומי הרמב"ם בביהכ"ס וביהמ"ד ליובאוויטש - 770 - בית משיח)

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!